

13. LUKU

IANKAIKKISEN ELÄMÄN JA KUOLEMATTOMUUDEN TOIVO TAATTU SOVITUKSEN KAUTTA

Huokaavan luomakunnan kaipuu ja toivo – Ne eivät ole mitään todistuksia – Jumalan lupaukset ja sovitus-työn suorittaminen ovat todistuksia – Ero iankaikkisen elämän ja kuolemattomuuden välillä – Onko ihmis-suvulla kuolemattomuus tai saako se koskaan sitä? – Ovatko enkelit kuolemattomia? – Onko Saatana kuole-maton? – Elämä ja kuolemattomuus saatettu valoon evankeliumin kautta – Maailman toivo seurakunnan toivon vastakohtana

”Kun mies kuolee, virkoako hän jälleen henkiin? Minä vartoaisin kaikki minun sotapalve-lukseni päivät, kunnes pääsyvuoroni joutuisi.” – Job 14:14

”Kristus Jeesus... kukisti kuoleman ja toi valoon [iankaikkisen] elämän ja katoamattomuuden [kuolemattomuuden] evankeliumin kautta.” – 2 Tim. 1:10

KAIKKI ihmiset toivovat hartaasti, ettei kuolema tekisi loppua kaikesta olemassaolos-ta. Monilla on hyvin häilyvä toivo, että nykyinen elämä jatkuisi jotenkin ja jossakin. Muutamissa tämä toivo muuttuu peloksi. Kun he tuntevat arvottomuutensa nauttiakseen onnellista tulevaa elämää, he pelkäävät joutuvansa tulevaisuudessa onnettomuuteen; ja mitä enemmän he pelkäävät sitä, sitä lujemmin he uskovat siihen.

Tämä epämääräinen toivo tulevasta elämästä ja sen vastapuoli pelko johtuvat tuomiosta, jonka Herra Aadamin lankeemuksen jälkeen lausui käärmeestä ja että vaimon siemen lopulta polkisi käärmeen pään rikki. Epäilemättä tämä täytyy ymmärtää siten, että ainakin osa Aadamin suvusta lopulta saisi voiton Saatanasta, ja samalla synnistä ja kuolemasta, johon hän on kietonut ihmiset. Ja epäilemättä Jumala elvytti tätä toivoa, joskin heikosti, puhuessaan Nooalle ja Nooan kautta ja Eenokin kautta, joka ennusti: ”Katso, Herra tulee tuhannen tuhansine pyhinensä.” Mutta evankeliumia, iloista sano-maa kuolemasta vapauttamisesta, joka Jumalan määrättynä aikana tarjottaisiin koko ihmissuvulle, näyttää selvästi julistetun ensin Aabrahamille. Apostoli sanoo, että Jumala julisti ”Aabrahamille edeltäpäin tämän hyvän sanoman [evankeliumin]: Sinussa kaikki kansat tulevat siunatuiksi.” Tämä lupaus oli juutalaisten ylösnousemustoivon perustukse-na; sillä koska monet maan sukukunnista olivat kuolleita ilman että heitä oli siunattu [tehty onnelliseksi] ja koska toiset suvut olivat kuolemaisillaan, kaikkien siunaamiseksi oli välttämätön edellytys, että ne taas tehtäisiin eläviksi maan päälle, missä ne lupauksen mukaan siunattaisiin. Ja tämän toivon juutalaiset veivät mukanaan kaikkiin maihin, joihin heidät Babylonin vankeuden aikana hajotettiin.

Emme tahdo sanoa, vaikuttiko tämä juutalaisten ajatustapa pakanoihin tai johtuuko se siitä, että toivo on luonnollinen taipumus ihmisessä, vai riippuuko se molemmista, mutta on varmaa, että koko maailma uskoo tulevaan elämään ja että lähes kaikki uskovat sen olevan iankaikkinen. Tätä apostoli nimittää ”huokaavan luomakunnan” kaipuuksi. Mutta sellainen toivo ja kaipuu eivät ole todistuksia mihinkään oppiin; ja Vanhan Testa-mentin juutalaisille tehdyt lupaukset olivat liian epäselviä voidakseen muodostaa perus-tuksen selvälle uskolle, ja vielä vähemmän ”dogmaattiselle teologialle.”

Vasta sitten kun Uudessa Testamentissa luemme Jeesuksen ja hänen apostoliensa selvät ja varmat lausunnot iankaikkisesta elämästä, heikko toivomme alkaa vaihtua varmaan vakaumukseen. Heidän sanoillaan meille ei ole ainoastaan selvästi sanottu, että jokaiselle ihmiselle annetaan tilaisuus iankaikkisen elämän voittamiseksi, vaan myös mitä tietä ja miten kukin pääsee siihen.

Monet ovat jättäneet huomiotta nämä seikat ja ovat sen tähden heikkoja uskossaan. Tutkikaamme sen tähden mikä tämä oppi on, ja olkaamme yhä vakuuttuneempia siitä, että suuri ja kaikkiviisas Luojamme on tehnyt kaikille mahdolliseksi iankaikkisen elämän saavuttamisen.

Me löydämme Uuden Testamentin opissa iankaikkisesta elämästä ensiksikin sanottun, ettei meissä itsessämme ole mitään, mikä antaisi meille toivoa iankaikkisesta elämästä – että sukumme elämä menetettiin Aadamin tottelemattomuuden kautta; että vaikka Adam luotiin täydelliseksi ja hän oli iankaikkista elämää varten sopivassa tilassa, hänen syntinsä ei saattanut ainoastaan hänelle synnin palkan – kuoleman – vaan sen lisäksi hänen lapsensa syntyivät kuolevassa tilassa perien hänestä kuoleman vaikutukset. Jumalan laki on täydellinen, niin kuin hän itsekin on, ja sellainen oli hänen luomuksensa Adam, ennen kuin hän teki syntiä, niin kuin on kirjoitettu, ”Hänen työnsä ovat täydelliset.” Jumalan lain edessä voi pysyä ainoastaan se, mikä on täydellistä, ja kaikki epätäydellinen on määrätty tehtäväksi tyhjäksi. Niin ollen ei Aadamin suvulla, ”synnissä syntyneenä” ja vääryydessä siitettynä, ole oikeutta toivoa iankaikkista elämää, paitsi niillä ehdoilla, jotka esitetään Uudessa Testamentissa ja joita kutsutaan evankeliumiksi – hyväksi sanomaksi – että Kristuksen kautta on avattu tie, jota pitkin pääsevät pois lankeemuksesta täydellisyyteen, Jumalan suosioon ja iankaikkiseen elämään kaikki Aadamin jälkeläiset, jotka niin tahtovat.

Perussävelen tässä toivossa tulla sovitetuksi Jumalan kanssa ja siten saada elää iankaikkisesti löydämme seuraavissa sanoissa: 1) ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden”, ja 2) hän on ”herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden”; sillä ”ihminen Kristus Jeesus... antoi itsensä lunnaiksi [vastaavaksi hinnaksi] kaikkien edestä.” Adam ja hänen sukunsa, joka hänen syntiä tehdessään oli vielä hänessä ja sen tähden sai osakseen hänen tuomionsa, on lunastettu (ostettu takaisin) ”Kristuksen kalliilla verellä [kuolemalta].” – 1 Piet. 1:19

Vaikka Herra on runsain määrin huolehtinut kaikkien vapauttamisesta, se ei voi kuitenkaan tulla kenenkään osaksi muutoin kuin määrättyillä ehdoilla. Jokaisen, joka tahtoo tulla vapahdetuksi, täytyy 1) ottaa Kristus vastaan Lunastajanaan ja 2) koettaa pyrkiä välttämään syntiä ja elää sopusuunnassa Jumalan ja vanhurskauden kanssa. Sen tähden Raamattu sanoo, että ”Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 6:23) Seuraava raamatunpaikka on hyvin selvä tämän asian suhteen: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä [taattu oikeus elämään Jumalan lahjana]; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole [täydellistä] elämää näkevä.” – Joh. 3:36; 1 Joh. 5:12

Kukaan ei voi tulla osalliseksi iankaikkisesta elämästä muulla tavalla kuin Kristuksen, Lunastajan, kautta, joka on Jumalan säätämä uusi Elämänantaja; ja totuutta, joka tuottaa

meille edun osoittaa uskoa ja tottelevaisuutta ja siten saada itsellemme iankaikkisen elämän, kutsutaan ”elämänvedeksi” ja ”elämänleiväksi.” (Joh. 4:14; 6:40,54) Mutta iankaikkinen elämä annetaan ainoastaan niille, jotka opittuaan ensin ymmärtämään se ja sen saamisen ehdot, etsivät sitä elämällä sopuoinnussa pyhyiden hengen kanssa. He niittävät sen palkkana. (Room. 6:23; Gal. 6:8) Saadaksemme tämän palkan meidän täytyy tulla Herran lampaiksi ja seurata hyvän Paimenen ääntä, hänen opetustaan. (Joh. 10:26-28; 17:2,3) Kenellekään ei pakoteta tätä palkkaa; kaikkien, jotka voittavat sen, täytyy päinvastoin haluta sitä, tavoitella sitä ja tarttua lujasti kiinni siihen. (1 Tim. 6:12,19) Siten se, minkä nyt saamme, on pikemminkin toivo kuin todellinen elämä; toivo, että lopulta saavutamme todellisen elämän, koska Jumala on avannut tien, jonka kautta hänelle on mahdollista olla vanhurskas ja silti vanhurskauttaa kaikki ne, jotka todella uskovat Kristukseen ja vastaanottavat hänet.

Jumalan armosta Herramme Jeesus ei ainoastaan lunastanut meitä uhraamalla elämänsä meidän puolestamme, vaan hän on tullut myös suureksi ylimmäiseksi papiksemme ja sellaisena iankaikkisen elämän aikaansaajaksi (lähteeksi) kaikille, jotka tottelevat häntä. (Hebr. 5:9) ”Ja tämä on se lupaus, minkä hän on meille luvannut: iankaikkinen elämä.” (1 Joh. 2:25) ”Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän [nyt uskon ja toivon kautta ja silloin todellisuudessa, kun hän, ”joka on meidän elämämme, ilmestyy”], ja tämä elämä on hänen Pojassansa. Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää. — 1 Joh. 5:11,12

Iankaikkinen elämä, jonka saavuttamisen Luoja Lunastajamme kautta on tehnyt mahdolliseksi Aadamille ja koko hänen suvulleen, mutta joka on määrätty ja luvattu ainoastaan uskollisille ja tottelevaisille, ja joka nyt annetaan viimeksi mainituille ainoastaan toivona, annetaan todellisuudessa näille uskollisille ylösnousemuksessa.

Jumalan sanan selvät lupaukset tästä aineesta eroavat suurella määrällä maailman alkeisopeista, jotka väittävät, että ihmisellä täytyy olla tuleva iankaikkinen elämä, koska hän toivoo sitä tai, niin kuin useimmiten asianlaita on, pelkää sitä. Mutta toivo ja pelko eivät ole mitään todistuksia. Ei myöskään ole minkäänlaista perustetta väitteellä, että ihmisessä itsessään on jotakin, jonka täytyy elää iankaikkisesti — tätä ”jotakin” ei kukaan ole koskaan voinut havaita eikä todistaa sen olemassaoloa tai olinpaikkaa.

Raamatun oppia tästä aineesta ei voida vastustaa tältä kannalta: on täydellisen järkevää pitää elämää, olemassaoloa, Jumalan lahjana — niin kuin Raamattukin sen esittää — ei omana luovuttamattomana omaisuutenamme. Kaiken lisäksi se välttää suuren ja vaikean ongelman, jolle pakanakansojen filosofiat ovat avoinna: sillä kun jonkin uskonnon filosofi opettaa, ettei ihminen voi kuolla, vaan hänen täytyy elää iankaikkisesti, ettei iankaikkinen elämä ole Jumalan lahja, niin kuin Raamattu ilmoittaa, vaan jokaisen ihmisen omistama luonnollinen ominaisuus, hän menee liian pitkälle. Sellainen oppi ei anna iankaikkista elämää ainoastaan niille, jotka käyttäisivät sitä hyvin ja jolle se olisi siunaus, vaan myös niille, jotka käyttäisivät sitä väärin ja jolle se olisi kirous. Raamattu sitä vastoin opettaa, että tämä suuri ja verraton lahja (iankaikkinen elämä) annetaan ainoastaan niille, jotka uskovat Lunastajaan ja Elämänantajaan ja tottelevat häntä. Toiset, joille iankaikkinen elämä olisi onnettomuus, vieläpä kirous, eivät saa sitä koskaan. ”Synnin palkka on

kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 6:23) Pahat (kaikki, jotka saatuaan täyden tiedon totuudesta, tahallaan vastustavat sitä) hävitetään Jumalan kansasta toisessa kuolemassa. He ovat niin kuin ei heitä olisi koskaan ollutkaan; he hukkuvat kokonaan. ”Iankaikkinen kadotus” – tyhjäksi tekeminen – tulee olemaan heidän iankaikkinen rangaistuksensa, kuolema, josta ei anneta ylösnousemusta. He kadottavat kaiken, minkä uskolliset voittavat – iankaikkisen elämän ja iankaikkisen autuuden. – Apt. 3:23; Ps. 37:9,20; Job 10; 19; 2 Tess. 1:9

Jumalan lahja, iankaikkinen elämä, on kallisarvoinen kaikelle hänen kansalleen ja on välttämätöntä tarttua siihen lujasti uskon kädellä voidakseen elää rikasta kristillistä elämää. Ainoastaan ne, jotka siten ovat tarttuneet iankaikkiseen elämään ottamalla vastaan Kristuksen ja vihkiytymällä hänen palvelukseensa, kykenevät oikealla tavalla taistelemaan elämän myrskyjä vastaan, jotka nyt kiusaavat heitä.

Erotus iankaikkisen elämän ja kuolemattomuuden välillä

Olemme edellisessä tarkastaneet kuolemattomuuden toivoa siinä merkityksessä, mikä tavallisesti annetaan sanoille ”iankaikkinen elämä”, ja olemme huomanneet, että iankaikkinen elämä tulee kaikkien niiden Aadamin jälkeläisten osaksi, jotka ”aikanaan” ottavat sen vastaan Uuden Liiton ehdoilla. Mutta kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä eivät ole synonyymejä keskenään, niin kuin useimmat olettavat. Sana ”kuolematon” merkitsee enemmän kuin voimaa elää iankaikkisesti; ja Raamatun mukaan ainoastaan määrätty luku, pieni lauma, tehdään kuolemattomiksi, kun sitä vastoin lukemattomat miljoonat tulevat osallisiksi iankaikkisesta elämästä.

Kuolemattomuus on ominaisuus, joka kuuluu pelkästään Jumalan luontoon; se ei kuulu ihmis- eikä enkeliluontoon eikä mihinkään muuhunkaan luontoon, paitsi jumalalliseen. Ja Jeesus Kristus ja hänen ”morsiamensa”, ”pieni lauma”, tulevat ”osallisiksi Jumalan luonnosta”, ja muodostavat siten poikkeuksen kaikkien toisten luotujen joukossa taivaassa ja maassa. – 2 Piet. 1:4

Onko ihmisen sielu kuolematon tai onko sillä toivo tulla kuolemattomaksi?

Olemme edellisessä luvussa osoittaneet, että ihmisen sielu (tunteva olento) on tulos elämän hengen ja ihmisruumiin yhdistämisestä, aivan samoin kuin alempien eläintenkin sielut (tuntevat olennot), mutta ainoastaan sillä erolla, että ihmisen elimistö on paljon hienompi ja varustettu paremmilla ominaisuuksilla ja kyvyillä. Seuraava kysymys onkin: Ovatko kaikki elävät olennot kuolemattomia? Jos vastaamme kysymykseen kieltävästi, meidän täytyy taas kysyä: Mitä ihminen omistaa eläimen edellä, mikä antaa hänelle toivon kuolemattomuudesta?

Salomon selitys ensimmäiseen kysymykseen on täysin sopusoinnussa aikamme tieteellisten tutkimusten kanssa. Ihmiset kuolevat aivan samalla tavalla kuin eläimet. ”Niinkuin toiset kuolevat, niin toisetkin kuolevat; yhtäläinen henki [ruah; elämän henki] on kaikilla.” (Saarn. 3:19) Hautausmaat, ruumissaatot ja monet muut asiat muistuttavat meitä päivittäin siitä, että ihminen kuolee eikä siten ole kuolematon, sillä ”kuolematon”

tarkoittaa sitä, ettei voi kuolla. Kuinka paljon ihmiset toivovatkaan kuolemattomuutta, on kuitenkin varmaa, ettei kuolemattomuus ole nykyinen ihmisille kuuluva ominaisuus, vaan se voi olla enintään tulevaisuuden toivo, jokin järjestely Jumalalta.

Ennen kuin edelleen kehittelemme ajatusta, tahdomme lyhykäisyydessä tutkia sanojen ”kuolevainen” ja ”kuolematon” merkitystä, koska näistä sanoista vallitsee suuri väärinkäsitys, joka saa usein aikaan hämmennystä.

Sana kuolematon merkitsee ei kuolevaa – kuolematonta, katoamatonta, häviämätöntä. Jokainen elävä olento, jonka olemassaolo on jollakin tavalla riippuvainen jostakin toisesta tai olosuhteista, kuten ravinnosta, ilmasta, valosta jne., ei ole kuolematon. Ainoastaan Jehova Jumalalla oli alunperin kuolemattomuus, niin kuin on kirjoitettu: ”Isällä on elämä itsessään” (Joh. 5:26); se tarkoittaa, että hänen olemassaolonsa ei ole riippuvainen kenestäkään toisesta tai mistään ehdoista tai apuneuvoista. Hän on iankaikkinen, katoamaton, näkymätön Kuningas. (1 Tim. 1:17) Nämä kirjoitukset ovat vastaansanomaton todistus; niin ollen tiedämme mitä varmimmin, etteivät ihmiset, enkelit eikä ylienkelit ole kuolemattomia, vieläpä, ettei edes Jumalan Poika ennen ihmiseksi tuloaan ja sinä aikana, jolloin hän asui ihmisenä keskellämme, ollut kuolematon. Kaikki, paitsi Jumala, olivat kuolevaisia.

Mutta ”kuolevainen” ei merkitse kuolevaa, vaan ainoastaan, että voi kuolla – että omistaa elämän, jonka jatkuminen on riippuvainen Jumalasta. Esimerkiksi enkelit eivät ole kuolemattomia, vaan kuolevaisia, ja voivat kuolla; Jumala saataisi tehdä ne tyhjäksi, jos ne tulisivat kapinallisiksi ja nousisivat vastustamaan hänen viisasta, vanhurskasta ja rakkaudesta rikasta hallitustaan. Hänessä – hänen kaitselmuksessaan – he elävät, liikkuvat ja omistavat olemassaolonsa. Saatanasta, joka oli sellainen valon enkeli ja joka teki kapinan, on nimenomaan kirjoitettu, että hänet hävitetään. (Hebr. 2:14) Tämä ei ainoastaan osoita, että Saatana on kuolevainen, vaan myös että kaikki enkelit ovat kuolevaisia; heidän Luojansa voi tehdä heidät kaikki tyhjäksi. Mitä ihmiseen tulee, hän on ”vähää vähempi enkeleitä” (Ps. 8:6), ja on niin ollen kuolevainen. Jos ihminen olisi kuolematon (katoamaton) itsessään, minkä tähden apostoli Paavali sitten kehottaisi (Room. 2:7) Kristukseen uskovia pyhiä etsimään, paitsi kirkkautta ja kunniaa, myös katoamattomuutta (kuolemattomuutta)?

Sanalla kuolevainen tarkoitetaan tavallisesti kuolevaa, ja sanan kuolematon selitetään merkitsevän iankaikkista elämää. Osoittaaksemme molempien näiden määritelmien olevan virheellisiä asettakaamme yksinkertainen kysymys:

Luotiinko Aadam kuolevaiseksi vai kuolemattomaksi?

Jos vastaus on, ”Aadam luotiin kuolemattomaksi”, me vastaamme: Kuinka häntä voitiin silloin uhata kuolemalla ja sen jälkeen tuomita kuolemaan? Kuinka hän saattoi kuolla, jos hän oli kuolematon? Ja miksi Jumala ajoi hänet rangaistuksi pois Eedenin paratiisista, jottei hän ”ottaisi elämän puusta ja söisi [jatkuvasti] ja eläisi iankaikkisesti?” – 1 Moos. 3:22

Jos vastaus on, ”Ihminen luotiin kuolevaiseksi” (tarkoittaen yleistä ja virheellistä määritelmää ”kuoleva”), me kysymme: Kuinka Jumala saattoi langettaa ihmiselle kuolemantuomion hänen tottelemattomuutensa jälkeen, jos hän olisi jo kuoleva olento, eikä mitään muuta? Jos Aadam luotiin kuolevaksi, kuinka Jumala saattoi julistaa hänen kuolemansa tulleen hänen syntinsä tähden?

Hämmennys on väistämätön, ellei sanojen ”kuolevainen” ja ”kuolematon” merkitystä selvästi ymmärretä seuraavasti:

Kuolematon — olosuhteet tai tila, jossa kuolema on mahdoton; katoamattomuuden tila.

Kuolevainen — olosuhteet tai tila, jossa kuolema on mahdollinen; olotila, jossa on altis kuolemalle, mutta ei välttämättä kuolevainen tila ellei ole kuolemantuomion alainen.

Tältä näkökannalta katsoen voimme heti nähdä, että Aadam luotiin kuolevaiseksi — olotilaan, jossa kuolema oli mahdollinen ja iankaikkinen elämä oli mahdollinen, sen mukaan kuin hän hyväksyi tai hylkäsi viisaan, oikeudenmukaisen ja rakkaudellisen Luojansa. Jos hän olisi ollut tottelevainen, hän olisi voinut elää vielä nytkin — ja iankaikisesti — ja kuitenkin olisi yhä edelleen ollut kuolevainen, altis kuolemaan, jos hän olisi tottelematon; eikä iankaikkinen elämä olisi ollut hänelle millään tavalla epävarma, sillä Jumala, josta se riippui, on muuttumaton. Siten iankaikkinen elämä olisi ollut Aadamille varma niin kauan kuin hän itse olisi pysynyt tottelevaisena ja uskollisena Luojalleen. Ja enempää ei olisi voinut järkevästi pyytääkään.

Ennen kuin Aadam rikkoi, hänen elämänsä oli samanlainen kuin pyhien enkelien vielä on; hänellä oli täydellinen ja pysyvä elämä, jonka hän olisi voinut säilyttää iankaikisesti olemalla tottelevainen Jumalalle. Mutta koska hän ei ollut kuolematon ja koska hänellä ei ollut ”elämää itsessään”, vaan oli riippuvainen siitä toimiko hän Luojansa mielihyväksi, sen tähden Jumalan uhkaus, että hän kuolisi jos olisi tottelematon, ei ollut merkityksetön vaan todella tarkoitti jotain. Se merkitsi, että hän kadottaisi elämän, elämän hengityksen, jota ilman ruumis maatuksi tomuksi ja elävä sielu eli olento lakkaisi olemasta. Jos Aadam olisi ollut kuolematon, Jumalan uhkaus olisi ollut merkityksetön ja mitätön. Mutta koska hän oli kuolevainen, hän saattoi kuolla, ja kuoli vielä samana (tuhatvuotis)päivänä, jona hän rikkoi. — Katso 2 Piet. 3:8

Sellaisille, jotka uskovat, että Raamattu joka lehdellä puhuu ihmissielun kuolematto-
muudesta, voimme antaa neuvon hakea Raamatun sanakirjoista sellaisia sanoja kuin ”kuolematon sielu” tai vastaavia ilmaisuja. He eivät tule löytämään yhtäkään; siten kaikki vilpittömät totuudenetsijät voivat pian vakuuttautua siitä, että kristityt ylimalkaan vuosisatojen kuluessa ovat, ainakin ajatuksissa, lisänneet Jumalan sanaan sellaista, mitä ei koskaan ole ollut siellä, heidän omaksi vahingokseen ja hämmennykseksen.

Raamatun mukaan enkeleillä on iankaikkinen elämä, mutta he ovat kuolevaisia; heidän iankaikkinen elämänsä ei riipu siitä, että he ovat kuolemattoja ja ettei heidän Luojansa voisi tehdä heitä tyhjäksi; vaan koska hän toivoo, että he eläisivät niin kauan kun he pysyvät ja elävät sopusoinnussa hänen kanssaan sekä hänen vanhurskaiden ja

rakkaudesta rikkaiden toimenpiteidensä kanssa. Tämä on helppo todistaa; sillä eikö Saatana ollut yksi pyhistä enkeleistä, ennen kuin hän rikkoi ylpeytensä ja kunnianhimonsa tähden? Ja eikö hän tällä tavalla tullut pahaksi olennoksi (tahallaan vastustaen Jumalaa), joista on kirjoitettu, ”Herra... hukuttaa kaikki jumalattomat”, ja ”heitä kohtaa silloin rangaistukseksi iankaikkinen kadotus [tuho, tyhjäksi tekeminen] Herran kasvoista.” (Ps. 145:20; 2 Tess. 1:9) Huomaa sanonta Saatanasta, että hänet kukistetaan (tehdään tyhjäksi) kuoleman kautta, ja se koskee kaikkia, jotka vaeltavat hänen pahoilla teillään ja jotka tahallaan ja tietoisesti vastustavat Jumalaa. — Hebr. 2:14

Raamattu puhuu ihmisen kuolevaisuudesta ja rajoittuu lähes kaikissa yksityiskohdissa ihmisen ja Jumalan väliseen suhteeseen; samoin se opettaa selvästi, vaikkakin epäsuorasti, että enkelit ovat kuolevaisia, selittäessään, että ainoastaan Jumalalla on kuolemattomuus — elämä itsessään. (1 Tim. 6:16) Kuolemattomuuden, joka on ainoastaan Jumalan luonnon ominaisuus, Herramme Jeesus sai ylösnousemuksessaan. Se oli palkka hänen tottelevaisuudestaan Isää kohtaan kuolemaan saakka, vieläpä ristin kuolemaan saakka. Kuolemattomuuden saaminen merkitsi hänelle korkealle korottamista. Vaikka hän alussa olikin kaikkia enkeleitä (henkiolentoja) korkeampi ”Jumalan ainokaisena Poikana”, hänet korotettiin, niin kuin apostoli julistaa, korkeammalle kaikkea hallitusta, valtaa, voimaa, herrautta ja nimeä. — Ef. 1:21

Siten käy selvästi ilmi Jumalan omasta ilmoitetusta sanasta, ettei siihen aikaan, jolloin apostolit kirjoittivat kirjeensä, kenelläkään muulla ollut kuolemattomuutta, paitsi Isä Jumalalla ja hänen ainosyntyisellä Pojallaan. Ennen Jeesuksen korkealle korottamista Isällä ainoastaan oli tämä ominaisuus, sillä jos Ainosyntyinen olisi jo ollut kuolematon, hän ei olisi voinut tulla maailmaan Vapahtajaksi — koska hän ei olisi voinut kuolla; ja Jumalan suunnitelman mukaan hänen täytyi kuolla voidakseen tulla meidän Lunastajaksemme. Sen tähden sanotaankin, että ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden” ja korotettiin sen jälkeen kuolemattomuuteen.

Iankaikkisen elämän toivo hämmöttää ainoastaan heikosti Vanhassa Testamentissa, mutta kuolemattomuutta siellä ei mainita. Sen tähden apostoli sanoo puhuen pyhän hengen johdolla, että Jeesus ”kukisti kuoleman ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden [kuolemattomuuden] evankeliumin kautta.” (2 Tim. 1:10) Nämä sanat osoittavat kaksi asiaa: 1) Että täydellinen ja pysyvä elämä on eri asia kuin kuolemattomuus, katoamattomuus; 1) Ettei kukaan voinut saada kumpaakaan näistä kahdesta suuresta siunauksesta, ennen kuin evankeliumi tuli — ”suuri pelastus, jota Herra alkuaan julisti.” — Hebr. 2:3

Ja mitä meidän Herramme evankeliumi toi ”valoon” näihin kahteen suureen siunaukseen — iankaikkiseen elämään ja kuolemattomuuteen — nähden?

a) Se osoittaa, että Herramme Jeesus Jumalan armosta lunasti koko Aadamin suvun ja siten takasi jokaiselle sen jäsenelle tilaisuuden saada palata kuolemasta elämään — toisin sanoen se viittaa tuleviin kaiken ennalleenasettamisen aikoihin, joista Jumala on maailman alusta asti puhunut pyhään profeettainsa suun kautta. Ennalleenasettaminen ei merkitse ainoastaan haudasta (unohduksista) esille tuomista, vaan myös täydellistä vapauttamista kaikista kuoleman asteista (epätäydellisyyksistä, sairauksista jne.), viemistä elämään, pysyväiseen elämään, sellaiseen kuin Adamilla oli ennen lankeemusta. Kris-

tuksen evankeliumi antaa meille varmuuden siitä, että kaikki aikanaan saavat täyden tilaisuuden tämän siunauksen, elämän, saavuttamiseksi uuden liiton järkevillä ehdoilla. — 1 Tim. 2:6

b) Kristuksen evankeliumin ”valo” paljastaa erikoisen järjestelyn Jumalan suunnitelmassa, jonka mukaan pieni luku hänen luoduistaan kutsutaan, koetellaan ja valmistetaan enempään, kuin ainoastaan siveelliseen ja henkiseen Luojansa kaltaisuuteen — kutsutaan niin kokonaan alistumaan Isän tahtoon ja osoittamaan ehdottoman tottelevaisuutensa häntä kohtaan, että hän voisi tehdä heistä Uuden Luomuksen, tehdä heidät kuvansa kaltaiseksi ja osallisiksi Jumalan luonnosta — jossa kuolemattomuus on tärkeimpiä elementtejä.

Hämmästyen kysymme: Ketkä Jumalan pyhistä luomuksista — enkelit, kerubit vai serafit — saavat kutsun tähän korkeaan kunniaan? Kristuksen evankeliumin vastaus on, ettei kutsua anneta enkeleille, vaan Ihmisen Pojalle ja hänen ”morsiamelleen”, joka valitaan niistä, jotka hän lunasti kalliilla verellään.

Ajattele häntä, joka sen ilon tähden, joka hänellä oli odotettavanaan, kärsi ristin häpeästä välittämättä, ja on nyt palkaksi siitä asetettu Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle (suosion paikka). (Hebr. 12:2) Hän oli rikas, mutta tuli meidän tähtemme köyhäksi. (2 Kor. 8:9) Koska hänen piti lunastaa ihmiset, hänen täytyi antaa lunnaiksi eli uhrata inhimillinen luontonsa. Sen tähden hän alensi itsensä ja otti palvelijan muodon; ja kun hän oli tullut ihmisen kaltaiseksi, hän nöyryytti itsensä vielä enemmän — aina kuolemaan saakka, vieläpä kaikkein häpeällisimpään kuolemaan, ristinkuolemaan. Sen tähden onkin Jumala ylösnousemuksessa korottanut hänet hänelle luvattuun Jumalan luontoon ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman (Jehovan nimeä lukuun ottamatta: 1 Kor. 15:27). — Fil. 2:8,9

”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen.” — Ilm. 5:9-12

Jumalan armon tutkimaton rikkaus olisi hyvin voinut lakata ilmenemästä tuon Suuren ja Arvokkaan korottamisessa: mutta ei; Jumala, Isä, on päättänyt, että Kristus Ruhtinaana vie pienen joukon Jumalan lapsia kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen. (Hebr. 2:10; Room. 2:7) Jokaisen näistä lapsista täytyy kuitenkin tulla Esikoisen henkiseksi ”jäljennökseksi”, hänen kaltaiseksi. Ja tähän kunniaan tulemaan Karitsan morsiameksi ja kanssaperilliseksi (Ilm. 21:2,9; Room. 8:17) Jumala ei kutsunut enkeleitä, jotka jo olivat korkeassa arvossa, vaan muutamia Karitsan verellä lunastetuista syntisistä. Mikä suurenmoinen osoitus tämä onkaan Jumalan korkeudesta ja kuinka voimakkaasti se vastustaakaan kehitysoppia! Jumala valitsi tämän luvun ja määräsi edeltäpäin, mitkä luonteenpiirteet siihen kuuluvilla täytyy olla voidakseen lujittaa kutsumisensa ja valitsemisensa paikkaan niin korkeasti kunnioitetussa joukossa: ja kaikki muu on jätetty Kristukselle, joka nyt toimii, niin kuin Isä on tähän saakka toiminut. — Joh. 5:17

Evankeliumikausi, joka käsittää ajan ensimmäisestä helluntaista Jumalan valtakunnan perustamiseen Kristuksen toisessa tulemisessa, on morsiusluokan valitsemisen aika, luokan, jota kutsutaan ”seurakunnaksi” (kreik. ”ekklesia”) ja ”Kristuksen ruumiiksi” (Gal.

1:22,23), ”Kuninkaalliseksi Papistoksi” (Hebr. 2:9), ”Aabrahamin siemeneksi” (Gal. 3:29) jne. Paha sallitaan tänä evankeliumikautena sen tähden, että nämä ”Kristuksen ruumiin jäsenet” tulisivat koetelluiksi sydämen tilaansa nähden ja saisivat tilaisuuden uhrata vähäisen Jeesuksen lunastaman kaikkensa palvellessaan häntä, joka vuodatti kalliin verensä heidän edestään; siten he sydämässään kehittyvät Jeesuksen kuvan kaltaisiksi, ja kun heidän Herransa ja Lunastajansa aikakauden lopussa esittää heidät Isälleen, Jumala voisi nähdä heidät ”Poikansa kuvan kaltaisina.” — Kol. 1:22; Room. 8:29

Niin kuin palkinto — kirkkaus, kunnia ja kuolemattomuus sekä kaikki muut jumalallisen luonnon ominaisuudet — ei tullut esikoisen osaksi, ennen kuin hän oli täyttänyt juoksunsa päättämällä uhrinsa, olemalla tottelevainen kuolemaan saakka, niin on myös seurakunnan, ”morsiamen” laita, joka lasketaan kokonaisuudeksi ja jonka kanssa menettellään sen mukaisesti. Herramme ja Ruhtinaamme, Esikoinen, astui kirkkauteensa ylösnousemuksessaan. Silloin hän tuli täysin osalliseksi Jumalan luonnosta, ”esikoiseksi kuolleista”, ”hengestä syntyneeksi”; silloin hänet korotettiin korkealle valtaistuimelle ja korkeimpaan suosioon (Jumalan ”oikealle kädelle”). Ja niin hän on luvannut, että myös seurakunta, hänen morsiamensa, muutetaan ylösnousemuksessa Jumalan voiman kautta inhimillisestä luonnosta jumalalliseen, sen kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen. — Hebr. 13:20; 2 Piet. 1:4

Sen tähden onkin seurakunnan ylösnousemuksesta (ensimmäisestä ylösnousemuksesta) kirjoitettu: ”Kylvetään katoavaisuudessa, nousee katoamattomuudessa [kuolemattomuudessa]; kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa; kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa; kylvetään sielullinen [maallinen, inhimillinen] ruumis, nousee hengellinen ruumis... Ja niinkuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva.” — 1 Kor. 15:42-44,49

Ne ehdot, jotka niiden täytyy täyttää, jotka tahtovat lujittaa kutsumisensa ja valitsemisensä tähän asemaan, ovat hyvin ankarat, mutta vastaavat kuitenkin ”järkevää Jumalan palvelusta.” Kaikille niille, jotka täyttävät ne uskollisesti, on luvattu vastapalkinnoksi Jumalan luonnon ”kirkkaus, kunnia ja kuolemattomuus” — siten he saavat jakaa Lunastajansa kanssa hänen korkean korotuksensa paljon yläpuolelle enkelien, jos he jakavat hänen häpeänsä kulkemalla hänen askeleissaan seuraten hänen esimerkkiään nykyaikana, jolloin pahan sallitaan menestyä.

Huomaa se tosiasia, että kaikki Jumalan sanassa esitetyt lupaukset ja toivomukset kuolemattomuudesta koskevat ainoastaan valittua seurakuntaa. Tämä elämä on sitä, josta Herra puhuu sanoen, ”Niinkuin Isällä on elämä itsessään [elämä, jota ei tarvitse ylläpitää — kuolemattomuus], niin hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että myös hänellä on elämä itsessään [kuolemattomuus]” ja että hän voi antaa elämän kenelle tahtoo — morsiamelleen, seurakunnalleen, ruumiinsa jäsenille. — Joh. 5:26; Ef. 3:6

Kreikankieliset sanat ”athanasia”, ”aptharsia” ja ”apthartos” on käännetty sanoiksi ”kuolemattomuus” ja ”katoamattomuus.” ”Athanasia” (kuolemattomuus) esiintyy seuraavissa Raamatunpaikoissa: 1 Kor. 15:53,54; 1 Tim. 6:16. ”Aptharsia” ja ”apthartos” (katoamattomuus, kuolemattomuus) esiintyvät seuraavissa paikoissa: 1 Kor. 15:42,50,53,54; Ef. 6:24; 2 Tim. 1:10; Room. 1:23; 1 Kor. 9:25; 1 Kor. 15:52; 1 Tim. 1:17; 1 Piet. 1:4,23; 3:4

Näiden sanojen ajatus on, että ei voi hukkuu, ei voi joutua häviöön tai kadottaa arvoansa: ”apharsia” merkitsee suurin piirtein samaa kuin ”athanasia”, kun sillä viitataan järjellisiin olentoihin; sillä olentoa, jolla on elämä ja joka ei voi menettää sitä, voidaan todella sanoa katoamattomaksi.

Ihmiskunnan toivo iankaikkisesta elämästä

Rohkeimmat ja oppineimmat luonnontutkijat sekä kehitysoopin kannattajat ovat koettaneet todistaa, että ihmisen elämä ei ole Luojan lahja. Teoriassa he ovat tuoneet ihmisen ja kaikki alemmat eläimet ylöspäin mikroskooppisen pienestä solusta evoluution kautta; niin, aina protoplasmasta (alkusolusta), jota eräs tutkija on kutsunut ”elämän fyysiseksi perustaksi.” He tahtoisivat niin mielellään kieltää Luojan ja Elämänantajän olemassaolon; mutta, itse asiassa he ovat kykenemättömiä selittämään, kuinka eloton materia on saanut protoplasman elämään. Tässä suhteessa heidän on sen tähden tunnistettava elämän suuri alkusyy. Niillä taas, jotka kunnioituksella tutkivat Raamatua, ei pitäisi olla pienintäkään vaikeutta hyväksyä Raamatun todistusta, että Jumala yksin on tuo Suuri Alkusyy, Elämänlähde, josta kaikki elämä jokaisella olemassaolotasolla saa alkunsa; eli niin kuin apostoli sanoo: kaikki on Isästä ja Pojan kautta, jonka kautta mekin olemme. (1 Kor. 8:6) Kristitty ei löydä ainoastaan luonnon kirjassa todistuksia Luojan olemassaolosta, vaan hän löytää myös Raamatusta selvät ja järkevät ilmestykset tästä Luojusta sekä tästä luomuksesta. Hän hyväksyy tosiasiansi, että Jumala loi ensimmäisen ihmisparin antaen heille elämän, ja hän antoi heille suvunjatkamiskyvyn, että he antaisivat häneltä vastaanotetun elämän järjellisten olentojen suvulle, niin kuin hän järjesti samanlaisen järjestyksen alemmalle eläintasolle.

Katsoessamme taaksepäin Eedenin paratiisiin näemme Aadamin ja Eevan täydellisyydessään siveellisine ja henkisine ominaisuuksineen, jotka olivat heidän Luojaansa ominaisuuksien kaltaisia; sen tähden he olivat paljon älykkäämpiä kuin heidän alaisikseen alistetut eläimet — jalomman, hienomman elimistönsä perusteella he olivat korkeamman järjestyksen sieluja. Ja me kysymme: Mikä oli Jumalan tarkoitus ihmisten suhteen? Huomaamme alempien eläinten suhteen, että Jumalan tarkoitus oli, että eläimet eläisivät muutaman vuoden ja sitten kuolisivat jättääkseen sijaa toisille sukunsa olennoille; ja että ne toimisivat ihmisen palvelijoina hänen ilokseen ja mukavuudekseen, joka ihminen täydellisyydessään oli armelias isäntä. Mutta entä ihminen? Syntyikö hän kuolaksi kuin eläimet? Olemme juuri nähneet, ettei hänelle annettu kuolemattomuuden ominaisuutta, mutta me löydämme runsaita todistuksia siitä, että Jumalalla on riittävät toimenpiteet, jotta kaikki, jotka täyttävät hänen vaatimuksensa, voivat saavuttaa iankaikkisen elämän ja elää iankaikkisesti. Tämä mahdollisuus ei perustu kuolemattomuuden voiman ja ominaisuuksien lahjoittamiseen, vaan Luojan hyvään tahtoon ja tarkoitukseen, ”sillä hänessä me elämme ja liikumme ja olemme.”

Joskus joku pintapuolinen ajattelija saattaa väittää, että koska materia (aine) on tieteen päätelmien mukaan häviämätön, myös ihminen on häviämätön, kuolematon. Mutta niin kuin olemme osoittaneet, materia ei ole ihminen; eikä elämä, sielu, ole materiaa. Ruumis kyllä on materiaa, mutta muodostaakseen ihmisruumiin materian täytyy

olla tarkoitusta varten erityisesti järjestetty kokoonpano, ja sen jälkeen elämän hengen täytyy tulla tähän elimistöön, ennen kuin siitä voi tulla sielu, ihminen. Kukaan ei väitä, että elimistö on häviämätön. Jokainen järkevä ihminen voi siten huomata, että olento eli sielu, joka riippuu elimistön määrätystä laadusta ja toiminnasta, voidaan hävittää. Sen lisäksi tämä järjetön järkeily, tai mieluummin epäonnistunut järkeily, pakottaa järjen mukaan väittämään, että kaikki hyönteiset ja matelevat eläimet ovat kuolemattomia, häviämättömiä. On äärettömän suuri ero elottoman materian hävittämisen ja elävän olennon hävittämisen välillä.

Raamatun kertomuksen mukaan Jumala selitti isällemme Aadamille, että hänen elämänsä oli turvattu ja jatkuisi niin kauan kun hän pysyisi Jumalan tottelevaisena lapse-
na, että ainoastaan tottelemattomuus saattaisi hänet (hänen olentonsa, hänen sielunsa) kuolemaan. Sama Raamattu kertoo meille esivanhempamme tottelemattomuudesta ja Jumalan langettamasta kuolemantuomiosta synnin rangaistuksena. Meidän tulisi tarkoin ottaa huomioon Herran sanat tämän tuomion suhteen. Jumala ei kohdistanut sanojaan elottomaan ruumiiseen, ennen kuin se oli elävöitetty; eikä Jumala puhunut elämän hengelle, joka on ainoastaan persoonaton, elävöittävä voima. Hän kohdisti sanansa Aadamille, sielulle, järkeväälle ja tuntevalle olenolle, kun hänet oli täydelleen luotu. Ja me kaikki myönnämme, että tämä oli järkevä ja ainoa oikea reitti – että ainoastaan sielulle, olemukselle, nämä sanat osoitettiin. Huomaa myös Herran sanat, ”Sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.”

Kun Adam oli rikkonut Jumalan lain ja tuli sen tähden kuolemantuomion alaiseksi – että hänen sielunsa kuolisi – Herra olisi heti voinut panna tuomionsa täytäntöön välittömän kuoleman kautta; mutta sen sijaan hän otti pois Aadamilta ainoastaan sen väli-
neen, jonka kautta hänen elämänsä olisi voinut edelleen jatkua, ja antoi hänen siten kuolla vähitellen. Elämän olosuhteiden kerrotaan olevan erityisten puiden elämää ylläpitävä hedelmä, joka oli sen laatuinen, että sitä syömällä ihmisen elämä olisi jatkunut ilman vähittäistä kuihtumista ja sairastumista. Niin pian kun ihmisestä tuli rikkoja, häneltä suljettiin pääsy näihin elämän puihin, joissa oli elämää antavia hedelmiä, ja siten hän lankesi kuoleman valtaan, niin kuin alemmat eläimet. Ihmisen suhteen kuitenkin sanotaan, että kuolema on ”kirus”, koska hän oli saattanut sen päälleen rikkomalla Jumalan määräyksiä vastaan; ja tämän maan kuninkaan yllä lepäävä kirus tuli kiroukseksi koko hänen vallalleen ja kaikille hänen alaisille, alemmille eläimille; sillä kun kuningas kadotti täydellisyytensä, epäjärjestys tuli koko hänen valtakuntaansa.

Sen lisäksi kirus kohtasi myös Aadamin lapsia, eivätkä he siten voineet saada isältään perintönä niitä oikeuksia, etuja ja ruumiin täydellisyyksiä, jotka hän oli menettänyt ja kadottanut. Siten me kaikki olemme, niin kuin Raamattu selittää, tuomitut kuolemaan Aadamissa; ja ollen Jumalan kuvaksi aiottuja luomuksia, järkeviä ja kyvyllisiä käsittämään iankaikkisen elämän arvon, meitä on kehoitettu nostamaan silmämme ylös Jumalan puoleen nähdäksemme olisiko hän äärettömässä viisauudessaan, rakkaudessaan, vanhurskautessaan ja vallassaan tehnyt suunnitelman, jonka mukaan hän voi pysyä vanhurskaana ja kuitenkin vanhurskauttaa sen, joka uskoo Jeesukseen. – Room. 3:26

Ja tämä toivo ei ole turha. Jumala on, niin kuin Raamattu ilmoittaa, Kristuksen kautta valmistanut kuolleitten ylösnousemuksen, ihmisen ennalleenasettamisen hänen ensimmäiseen tilaansa. Tosin jokaisen täytyy noudattaa määrättyjä ehtoja ja rajoituksia, eivätkä kaikki pääse Jumalan suosioon, mutta täysi tilaisuus tämän suosion saavuttamiseksi on taattu kaikille, ja todennäköisesti, me uskomme, suurin osa Aadamin jälkeläisistä, kun he kerran ovat oppineet tuntemaan totuuden, kiitollisuudella ottavat vastaan Jumalan armon Kristuksen kautta uudistaen uskon kautta Lunastajaan elämänsä, että se tulee täyteen sopusointuun Uuden Liiton vaatimusten kanssa.

Ei ole kuitenkaan meidän tai kenenkään muunkaan asia vastata kysymykseen, johon Herramme Jeesus kieltäytyi vastaamasta, nim. ”Onko niitä vähän, jotka pelastuvat?” (Luuk. 13:23) Mutta ensin, mitä voimme tehdä, on osoittaa, että Lunastajamme on maksanut lunnaat kaikkien edestä ja että kaikki ”aikanaan” saavat oppia tuntemaan tämän suuren totuuden ja siten saavat tilaisuuden saada iankaikkisen elämän häneltä, suurelta Valolta, joka ”valistaa jokaisen ihmisen, joka oli tulossa maailmaan.” (1 Tim. 2:4-6; Joh. 1:9) Niin kauan kuin tämä aikakausi jatkuu, meidän tulee huutaa kaikille, ”joilla on korvat kuulla”, Mestarin sanat, ”Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi.” (Luuk. 13:24,25) Toisin sanoen, tämän evankeliumikauden ainoa kutsu on kutsu tulla vaeltamaan itseuhraamisen kaitaa tietä; eivätkä mitkään maalliset edut saisi häikäistä meitä ja johdattaa katseitamme pois suuresta voittopalkinnosta kuolemattomuudesta, joka tarjotaan kaikille, jotka täyttävät juoksun ehdot. Kun pakanain täysi luku on mennyt sisälle, kun valittujen luku on täysi ja suuri hädän aika tämän aikakauden lopussa osoittaa, että valittu seurakunta on tullut täydelliseksi ja kirkastetuksi, silloin on monta, jotka katselevat kokonaan toisella tavalla kuin ennen maallisia pikkuasioita, joiden he nyt antavat estää täyttämästä vihkiytymislupaustaan.

Jumalan pelastussuunnitelma yleensä Aadamin jälkeläisille on siinä, että heille jokaiselle tarjotaan tuhatvuotiskautena iankaikkinen elämä niillä ehdoilla, jotka kuuluvat uuteen liittoon, joka on vahvistettu Karitsan kalliilla verellä. Mutta kuolemattomuutta, Jumalan luontoa, kukaan ei voi silloin enää saada. Se on lahja, joka annetaan ainoastaan evankeliumikauden seurakunnalle, pienelle laumalle, Karitsan morsiamelle. Aadamin suvun muille jäsenille tarjotaan ennalleenasettaminen (Apt. 3:19-21) elämään, terveyteen ja täydellisyyteen inhimillisen luonnon tasolla — samoihin etuihin, joita Adam Jumalan kuvana nautti, ennen kuin hän lankesi Jumalan suosiosta syntiin ja kuolemaan. Kun kaikki tottelevaiset ihmiset tuhatvuotiskauden lopussa ovat saaneet vastaanottaa kaiken sen, mikä kadotettiin Aadamin kautta ja lunastettiin Kristuksen kautta, silloin kaikki, jotka siten ovat saaneet täydellisen tiedon ja sitä kautta ovat saatetut kykeneviksi kestämään koetuksen, asetetaan ankaraan koetukseen (niin kuin Adam) mutta yksityisinä (Ilm. 20:7-10), ja ainoastaan ne, jotka osoittautuvat olevansa täydessä sopusoinnussa niin hyvin sydämeltään kuin elämältäänkin Jumalan ja hänen vanhurskaiden vaatimustensa kanssa, saavat elää tuhatvuotiskauden jälkeen loputtomia aikakausia. Toiset tuhotaan toisessa kuolemassa — heidät ”hävitetään kansasta.” — Apt. 3:22,23

Vaikkei mitään kuolemaa, surua ja itkuja enää ole, se ei kuitenkaan riipu siitä, että tuhatvuotiskauden voittajat olisivat tulleet kruunatuiksi kuolemattomuudella, vaan koska he ensin opittuaan erottamaan hyvän pahasta ja niiden erilaiset hedelmät ovat kehittäneet luonteen, joka on täydellisessä sopusoinnussa Jumalan ja hänen vanhurskautensa kanssa, niin että he ovat voineet kestää koetuksen ja sen kautta osoittaa, etteivät he halua tehdä syntiä, vaikka saisivatkin tilaisuuden siihen ja vaikkei siihen olisi liitetty rangaistusta. Heissä ei ole elämää itsessään, vaan he ovat edelleen riippuvaisia Jumalan kaitselmuksesta, ravinnon jne. saamisesta voidakseen elää. — Ilm. 21:4,5,8; 7:16; Matt. 5:6

Niin kuin kirous toi ihmissuvulle kuoleman, niin merkitsee kirouksen poisottaminen kaikkien laillisten esteiden poistamista ihmisen palaamisen tieltä niihin siunauksiin, joita Aadam nautti Eedenissä. Mutta nyt on ihminen niin turmeltunut henkisesti, siveellisessä ja ruumiillisessa suhteessa, ettei hän ole sopiva eikä kykenevä, niin kuin Aadam oli, iloitsemaan paratiisin elämän täydellisyydestä. Sen tähden onkin Jumala huolehtinut ennalleenasettamisajasta, tuhatvuotisesta valtakunnasta, jolloin ihmiskunta, jonka syntivelan Jeesus kuolemansa kautta maksoi, johdetaan hänen, Elämänantajan ja Vapahtajan, kautta synnin ja kuoleman orjuudesta siihen täydellisyyteen, joka kuuluu alkuperäiseen jumalankaltaisuuden tilaan. Eikä siinä kaikki: Jumalan tahto oli, että ihmisen kokemus pahasta — hänen tuttavuutensa ”synnin ylenmääräisen syntisyyden” ja sen varman palkan, kuoleman, kanssa — olisi hänelle iankaikkinen opetus, jotta kaikki opittuaan tuntemaan tuhatvuotiskauden aikana Jumalan vanhurskautensa, totuuden, hyvyuden, rakkauden ja kaikki muut luonteen ominaisuudet olisivat tottelevaiset ja halukkaat antamaan suuremman arvon iankaikkiselle elämälle tavalla, jota Aadam ei olisi voinut tietää eikä arvostaa.

Tähän asti kuoleminen on yleensä ottaen ollut asteittainen prosessi, ja samoin ylönouseminen tapahtuu vähitellen: niin sanoaksemme tuuma tuumalta ihmiskunta nostetaan synnin liejusta, turmeluksen ja kuoleman kauheasta kuilusta, suurenmoiseen elämän ja täydellisyyden korkeuteen, josta se lankesi Aadamissa. Tästä tekevät Raamatun mukaan poikkeuksen ainoastaan ne harvat, jotka etukäteen (ennen ennalleenasettamisen kautta) ovat tulleet sopusointuun Jumalan kanssa, nim. Aabrahamin siemen, henkinen Israel. — Gal. 3:29; Hebr. 11:39,40

Raamatun valossa katsottuna kuolemattomuus loistaa kirkkaasti. Se jättää selväksi tien kohti iankaikkisen elämän lahjaa, joka ulotetaan kaikkiin, jotka Lunastaja löytää halukkaaksi ottamaan se vastaan vain niillä ehdoilla, jotka olisivat siunaukseksi; ja se jättää arvottomat oikeudenmukaisen tuomion alaiseksi, jota suuri Tuomari on aina julistanut:

”Se sielu, joka syntiä tekee — sen on kuoltava.” — Hes. 18:4,20

”Joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha [kirous, kuolema] pysyy hänen päällensä.” — Joh. 3:36

Siten näemme niin tästä kuin muistakin aineista, että Jumalan sanan viisaus on syvempi, selvempi ja paljon järkevempi kuin pakanalliset oppijärjestelmät ja filosofiat. Jumalalle olkoon kiitos Hänen totuuden sanastaan ja halukkaista sydämistä, jotka halukkaasti ja mielellään ottavat sen vastaan hänen viisautensa ja voimansa ilmestyksenä!

Mutta eikö epäily huuda: Kuinka Jumala voisi ylösnousemuksessa täydellisesti ennalleenasettaa kaikki ne miljoonat ihmiset, jotka ovat eläneet maan päällä, niin että he voisivat tuntea taas itsensä ja käyttää hyväkseen ensimmäisen elämänsä kokemukset? Me vastaamme, että jopa ihminen kykenee äänitysmagnetofonin kautta tallettamaan omat sanansa ja tuoda ne kuuluville; paljon kykenevämpi on meidän Luojamme tuottamaan uudestaan koko ihmissuvulle sellaiset aivoelimet, että ne voivat uudistaa jokaisen tunteen, ajatuksen ja kokemuksen. Tähän Jumalan voimaan Daavid näyttää viittaavan tavalla, joka voidaan sovittaa profeetallisesti ylösnousemukseen tai ensimmäiseen syntymiseen. Hän sanoo:

”Minä kiitän sinua siitä, että olen tehty ylen ihmeellisesti; ihmeelliset ovat sinun teoksi, sen minun sieluni kyllä tietää. Minun luuni eivät olleet sinulta salatut, kun minut salassa valmistettiin, kun minut taiten tehtiin maan syvyyksissä. Sinun silmäsi näkivät minut jo idussani. Minun päiväni olivat määrätyt ja kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennenkuin ainoakaan niistä oli tullut.” – Psalmi 139:14-16